

Dòng sông tình người

Ghi chép của THU HIỀN

Tôi biết đến cô giáo Nguyễn Thị Ngoan, trường Tiểu học Lê Hồng Phong xã Nam Dong trong Hội thi giáo viên dạy giỏi của huyện Cư Jút năm 2008. Khi ấy cô là giám khảo chấm thi. Còn tôi là “nghe đi thi”. Nhiều giáo viên dự thi tâm sự: “Mỗi lần thấy giám khảo bước vào phòng thi là hồi hộp, run bần cả lên.” Tâm trạng của tôi thì trái ngược hẳn. Lần đầu, thấy Ngoan bước vào lớp, với dáng người nhỏ thó, khuôn mặt khắc khổ nhưng ánh mắt ánh lên niềm vui, nụ cười hiền hậu, kèm theo lời chúc “chúc bạn thi tốt nhé!” Mọi hồi hộp dường như tan biến. Tôi vào tiết dạy của mình với tâm trạng thật thoải mái. Tôi dự thi tiết dạy thủ công tự chọn “Làm đồng hồ đeo tay lớp 2”. Khi trống trường báo hiệu giờ ra chơi, cũng là lúc học sinh đã trưng bày và báo cáo xong sản phẩm làm được của nhóm mình trên bảng lớp. Mỗi nhóm đều có cách trưng bày sản phẩm sáng tạo, hấp dẫn. Không khí lớp học thật sôi nổi. Rời lớp học, cô gật đầu: “Cô giáo thật khéo tay!” Điều đó cho tôi biết rằng tiết dạy của mình đã thành công. Năm ấy tôi đạt danh hiệu Giáo viên dạy giỏi cấp huyện Cư Jút lần đầu và hai năm sau đậu lần hai, rồi dự thi đạt cấp tỉnh. Sau đó, tôi gặp lại cô vài lần nữa khi chúng

tôi cùng nhau trong vai trò giám khảo chấm thi giáo viên dạy giỏi cấp huyện. Cô chia sẻ đã đạt danh hiệu giáo viên giỏi tỉnh Đắk Nông năm 2007. Tôi biết, cô đã cố gắng rất nhiều để đạt được thành tích đó. Cô vẫn khiêm lời, ít khi kể về mình.

Bẵng đi nhiều năm, tôi mới có dịp gặp lại cô trong một lần hiến máu tình nguyện. Cô chẳng thay đổi chút nào. Vẫn dáng người nhỏ thó, khắc khổ, da sạm nám nhiều hơn. Tôi ái ngại nhìn cô. Gầy thế, sao cô vẫn đi hiến máu? Cô không lo cho bản thân mình sao? Cô vẫn thản nhiên: “Minh ổn mà. Đây đâu phải lần đầu. Minh đã từng hiến máu khi còn là sinh viên trường Cao Đẳng sư phạm Đắk Lắk. Tính đến nay, mình đã hiến gần 30 lần rồi”. Tôi quá ngạc nhiên “Gần 30 lần! Còn tôi mới hiến được 3 lần thôi”. Nhìn bộ sưu tập các giấy chứng nhận hiến máu tình nguyện của cô tôi thực sự nể phục. Những giọt máu đào trong người cô đã chảy trong biết bao người! Những ngày cả Cư Jút đang thực hiện giãn cách, cô vẫn không ngần ngại lên bệnh viện vùng Tây Nguyên hiến máu định kỳ. Có choáng, có mệt nhưng cô thấy vui. Phải chăng những người có nhóm máu B+ đều muốn hiến máu nhiều lần giống như cô?

Không chỉ cho đi những giọt máu đào

đáng quý của mình, cô còn cho đi những vật chất mà mình vất vả chiu, dành dụm. Nhìn cảnh đồng bào miền Trung nhà cửa, ruộng vườn chìm trong biển nước, oằn mình chống bão, chống lũ, cô thấy lòng mình quặn thắt, xót xa. Chẳng đợi kêu gọi, cô tự trích phần lương của mình mua gạo, gửi tiền ủng hộ. Người dân thôn Cồn Dầu, xã Eapô cũng nhận được những bao gạo nghĩa tình của gia đình cô. Từ khi dịch COVID - 19 xuất hiện và bùng phát thì tấm lòng thiện nguyện của gia đình cô lại tỏa sáng hơn bao giờ hết. Những chuyến xe chở rau củ quả do gia đình cô ủng hộ lại lặn lội tiến về thành phố mang tên Bác. Có những lúc khẩu trang y tế lên đến 300.000 đồng một hộp cô vẫn mua số lượng nhiều, cùng mấy ngàn khẩu trang vải, hàng trăm chai nước

sát khuẩn, xà bông cho xã Nam Dong và một số trường trên địa bàn xã. Khi học sinh được trở lại trường sau Chỉ thị 15, cô lập tức mua máy cảm ứng tự động vừa đo thân nhiệt, vừa sát khuẩn tay tặng cho Trường tiểu học Lê Hồng Phong trị giá 2 triệu đồng. Ngay trong lớp học của mình cô cũng trang bị máy xịt khuẩn cầm tay để xịt khuẩn hàng ngày. Học sinh cũng vì thế được đảm bảo an toàn trong những ngày cùng bạn tới lớp. Khu cách ly tập trung ở Buôn Ma Thuột cũng được cô gửi tặng 1 thùng viên C sủi, 1 thùng nước sát khuẩn. Đích thân cô xuống bếp, phối hợp cùng nhóm thiện nguyện nấu cơm miễn phí cho người dân trong khu cách ly ở xã Nam Dong, số tiền ủng hộ trị giá 3 triệu đồng, cô còn ủng hộ những gia đình khó khăn ở xã Tâm Thắng hai lần với

Cô giáo Ngoan (thứ 2 từ phải qua) và các thành viên trong bếp ăn từ thiện. Ảnh: **Thu Hiền**

gần năm trăm suất cơm, trị giá 5 triệu đồng. Những thùng nước mát lạnh tự tay cô làm ủng hộ công an và các lực lượng trực chốt chống dịch. Thương học trò không có áo lạnh mùa đông, cô đã mua áo khoác tặng riêng trường mẫu giáo.

Những ngày dạy học online trong thời gian giãn cách, cô quên mệt mỏi, mỗi ngày dạy đến ba bốn ca để tạo điều kiện cho em nào cũng được tham gia học. Cô mày mò tìm hiểu các phần mềm công nghệ tin học, thiết kế bài giảng để học sinh dễ hiểu bài nhất, dù phải học từ xa. Thương học sinh không có điện thoại, cô lên mạng nhờ người giới thiệu mua điện thoại cũ sửa lại cho học sinh dùng. Muốn chuyển tải tới học sinh lượng thông tin, kiến thức nhiều nhất, nhanh nhất, khi được tới trường, cô đã mua ti vi sony 50inch kết nối HDMI làm phương tiện dạy học gắn trực tiếp ở lớp học của mình. Cô thiết nghĩ: Có phương tiện dạy học, trước là để hỗ trợ phục vụ mình trong giảng dạy, sau là giúp đỡ học sinh. Chỉ cần nhìn những ánh mắt háo hức, phấn khởi của học sinh sau mỗi bài học mới là trong lòng dấy lên niềm vui khó tả. Trong trường, ai cần giúp đỡ, cô đều sẵn lòng sẻ chia. Bao việc làm ý nghĩa, cô cứ thầm lặng cho đi. Dù kinh tế gia đình cô cũng đâu khá giả gì. Chồng cô cũng chỉ là một nông dân, cần mẫn với ruộng vườn, rẫy nương. Ấy vậy mà có tấm lòng thảo thơm, không chỉ chăm lo tốt công việc gia đình mà còn làm tốt công việc xã hội, anh luôn ủng hộ những việc làm thầm lặng của cô. Bởi hơn ai hết qua những vất vả nhọc nhằn đã từng trải qua, vợ chồng cô thấu hiểu thế nào là tận

cùng của khó khăn, là nợ nần, là bệnh tật, là đói nghèo. Nhắc đến con gái lớn Triệu Thị Hương Diễm, ai cũng trầm trồ thán phục, bởi khả năng kinh doanh có duyên, đạt danh hiệu nhân viên biểu dương năm 2021, là niềm tự hào của Ngân hàng TMCP Quân đội chi nhánh Đắk Lắk, con gái nhỏ Triệu Khánh Linh học giỏi, hát hay, múa dẻo của trường THCS Phạm Văn Đồng. Những ngày cả nước chung tay chống dịch, gia đình cô luôn là địa chỉ đỡ đần sáng ngọn lửa tình yêu thương đồng loại.

Hai vợ chồng cô và con gái lớn Hương Diễm đã tự nguyện đăng ký hiến tạng khi qua đời. Hiếm có gia đình nào có tâm từ bi như gia đình cô. Trong lúc còn sống khỏe mạnh, đã dám nghĩ đến hơi thở cuối cùng vẫn muốn cứu người, dành sự sống cho người khác, mang niềm vui hạnh phúc cho đời. Tôi thầm cầu chúc cho cô, cho cả gia đình cô luôn có thật nhiều sức khỏe. Bao mảnh đời bất hạnh ngoài kia, vẫn cần gia đình cô dang tay giúp đỡ. Cô làm tất cả bằng cái tâm của mình, đâu phải vì thành tích. Chẳng có giấy khen nào, bằng khen nào ghi nhận hết được tấm lòng, những việc làm thiện nguyện của gia đình cô. Danh hiệu Chiến sĩ thi đua cấp tỉnh năm 2021 mà cô nhận được là phần thưởng vô cùng xứng đáng. Xin mượn lời hát của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn để dành tặng cô giáo Nguyễn Thị Ngoan: “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng, để làm gì em biết không? Để gió cuốn đi, để gió cuốn đi... Gió cuốn đi cho mây qua dòng sông”. Dòng sông tình người.